

ко силно, що-то погорме всичка-та Палата. Но мома-та ся освободи отъ страха, абіе по що звѣрь говорющъ ней жално: Здравствуй прочее о Добро, излѣзе изъ стая-та, и ся обращаше многожды да я гледа. Мома-та оста сама, и тогда почувствува велико состраданіе за окаяннаго скота. Увы! казуваше, неправда е да е толко грозенъ, понеже толко е благо-творный. Помина три мѣсяца въ палата-та сосъ големъ покой. Всяка вечеръ оный звѣрь й струваше содружество во време-то, на ве-черя-та сосъ доволно благоразуміе, но нико-гда сосъ оно, кое человекы-те называвать Духъ. Ежедневно Добра гледаше новы преи-мущества въ звѣря, и гледающа него часто навикна на негова-та грозота, и вмѣсто да ся бои отъ време-то на негово-то пришествіе, она гледаше на часника за да види, да ли приближаваше девятый часъ. Едно само нѣщо и причиняваше жалость, и то бѣ, защо оный звѣрь прежде догдѣ не й реклъ послѣдняго своего поздрава, пыташе я всегда, да ли ра-чи да стане негова жена, и ся являваше като оскорбенъ когда му речеше Не. Единъ день му рече: Ты мя огорчавашъ о звѣрю, щѣхъ